

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΡΩ ΜΠΟΥΡΖΕ

Τ Ο Ρ Ο Δ Ο

«Ω γυναίκες κομψές και πεντάμορφες, Ω γυναίκες που αγαπήθηκαν πολύ και ξέρετε καλά εκείνους που σ' έχουν αγαπήσει, σιγαφήτατε μακριά φορά, πώς υπάκουον κι' άλλοι άνθρωποι, άγνωστοι μέσα στο πολύ πλήθος, ταπεινοί έντελως, που τ' αλαμπρασάς μάτια δέν μπορούν να τους ξεχωρίσουν, ούτε σεΐς να φαντασθήτε πώς σ' έχουν αγαπήσει μ' ένα άνωτερο ξεχωριστό ευγενικό αισθήμα :

«Ένα βράδυ έγύριζα στο σπίτι μου από κάποιον απόμυρο ξόμο. «Ένα γλυκό φως έπεσε από τον κατάστερο ουρανό ! Αρώματα πρόσφης πρασιναδάς ανέβαιναν άπ' όλα τα τοιγύρω περιβόλια και ή σιωπή ήταν τόσο έντονη, ώστε ό κορότος των βημάτων μου ξυπνούσε κι' άλλα «ακρονή ήχώ. Κ' α τοιος άνθρωπος, νέος ίσως έντελως άξιολύτητος, όμως καπello στραπασαρισμένο, γενεαί άχτηνιστά, φωρέματα καταμπαλωμένα-βγήκε άπ' τή σκία και μοδρε :

— Σ' έπεσε αυτό, κύριε !

Μέθωσε το πορτοφόλι μου. Τό πήρα γεμάτος εδχάριστη έπαληξι κι' ευφροσύνη :

— Δέν μπορώ κι' εγώ να καταλάβω πώς μοδρεσε Σ' εδχάριστά, όμως φίλε μου, μ' όλη μου τή καρδιά !

«Ο κατοικυμένος άγνωπος έπλεγε ν' άποτραβηχτή. Τόν έφώναζε τότε γιά νά του προσφέρω μιάν άναμοιβή Δέν τήν έδωκα. Δέν ξέρω τότε τι μου κατέβηκε και τόν ρώτησα τι έκανε σ' εκείνο εκεί τό μέρο :

— Περιμένο ! μοδρε.

— Ποιον ;

«Έροξε μιάν άνήσυχη ματιά τοιγύρω του κι' έπροσέθεσε σχεδόν ψιθυριστά :

— Περιμένο νά τήν δώ !

«Η τιμιότης αυτού του δυστυχισμένου, ή γλώσσα της γοηγορης άνοιξης, ή μαγεία της νύχτας εκείνης, μ' έκαναν νά σταματήσω περισσότερο. Τόν ρώτησα :

— Περιμένες μιá γυναίκα ;

— Ναι. Θάρθ' σε λίγο άπ' τό θέατρο. Μόλις άκούσω τό αυτοκίνητό της, θά κρυφτώ πάλι στό σκοτάδι γιά νά τήν δώ που θά περνά :

— Τό αυτοκίνητό της : Σέρετε, λοιπόν, ποιá είνε :

— Ένα πράμα ξέρω μόνο... Πώς είνε όμορφη πολύ και καθ' ένα βράδυ ερχομαι και τήν περιμένο έδώ.

«Ο άνθρωπος στάθηκε μιá στιγμή διστακτικός. «Έπειτα, βλέποντα, πώς τόν άκούγα μ' ένδιαφέρον, έξακολουθήσε :

— Βλέπω πώς, με συμπονάτε και θά σ' άσ τ' ά π' όλα. Ένα βράδυ είχα καθήσει σ' αυτόν τόν πάγκο. Ήμουν έτοιμος νά γύσω νά πλαγιάσω, όταν μιá στιγμή έξαφνικά άνοιξε κάποιον ποράθυρο του μαγάρου που ήταν πίσω μου. Γυρίσα και κ' άταξα. Ήταν μιá νέα γυναίκα, όμορφη σάν βιτσιλοπούλα του παριζιναίου.

«Ποτε στη φτωχική ζωή μου δέν είχα δη τέτοια όμορφά. Γεμάτος συγκίνηση έράτησα τήν άναπνοή μου και τήν κ' άταξα έκστατικός. Δέν έφωναζότανε πώς τήν έβλεπα κανένας και κ' άταξα ψηλά στόν ουρανό. «Άξαφνα άρχισνε ν' άναστενάξει δυνατά. Μιá στιγμή μάλιστα, διέκρινε δάκρυα στά μάτια της... «Α, και νά μπορούσα εκείνη τή στιγμή νάχα στό χέρι μου εκείνον που τήν είχε κάνει νά πονέσ'.

«Επί τέλους τό παράθυρο έκλεισε. «Όλα έγιναν σιωπηλά τοιγύρω. Ξαπλώθηκα τότε και κοιμήθηκα. «Ως τήν αυγή όμως, πεντάμορφε βασίλοπούλες έβλεπα στόν ύπνο μου !

Τήν άλλη μέρα τό βράδυ ξαναγύρισα στήν ίδια θέσι. Νά μη σ' άσ τ' ά πολυλογώ, τήν είδα πάλι... «Ο ίδιος πόνος της έσχίξε τ' ά στήθεια της. Αυτό με συγκίνησε τόσο πολύ, που φαινεταί πώς έκανα νάποιον άπότομη κίνηση. Μ' έννοοσις χωρίς άλλο ή βασίλοπούλα μου, γιατί έκλειαν γρήγορα τό παράθυρο...

Τ' άλλες νύχτες βρέθηκα πάλι στή θέσι μου, δέν τήν ξαναείδα όμως. Μ' έπιανε τότε μιá άπελπισία τόσο φοβερή, ώστε έννοιωσα άμέσως πόσο πολύ τήν αγαπούσα

Τήν αγαπούσα ! Έγώ ! Έκείνη ! Ήταν δυνατόν : Ένας άνθρωπος σάν και μένα ν' αγαπήσει μιá γυναίκα τόσο όμορφη, τόσο πλουσι, τόσο μακρινή ! Θά γελάσε βέβαια, μαζί μου κύριε. Και όμως, όλα αυτά είνε άληθεια. Είχα ξετραλλαθή ό δόλιος. Κι' ή μόνη έλπίδα που είχα, ήταν νά τήν βλέπω που και που από μακριά, νά τής δείχνω με τήν παρουσία μου, πώς δέν τήν λημονούσα, ν' άκούσω μιá φορά τουλάχιστον τή γλυκειά της τή φωνή και νά δεχθώ σάν έλεημοσύνη μιá ματιά της μόνο, ένα χαμόγελο άπ' τό πικραμένο στοματάκι της !

«Από τή στιγμή εκείνη άρχισα νά κατασκοπεύω τό σπίτι και νά παρακολουθώ τις έξόδους της.

«Οί άλλοι άνθρωποι, εκείνοι που είνε καλοντυμένες, έχουν τό δικαίωμα ν' άναστενάξουν όσο θέλουν κάτω άπ' τ' ά παράθυρα τής

ώραίας τους. Ένας φτωχός διάβολος, όμως, σάν και μένα, δέν έμπνέει καρμιά έμπιστοσύνη στήν έξουσία. Κι' όταν μ' έπιανε κερμιά φορά ή άστενομική περίπολος, φρόντιζα όπως-όπως νά τ' ά μαλώσω...

Μην ξεχνάτε ακόμα πώς έπεσε σ' αυτό τό άταρταξό νά ζ' ά. «Άφρανα λοιπόν, κάθε τόσο τή θέση μου και πήγαινα νά κ' άνω κανένα θ' άλημα. Μ' έκανε, όμως, νά ύποπτόσω πολύ ή σκέψη πώς τήν ώρα άνοβώδ' που έλειπα μπορούσε νά βγ' άκείνη έξω, ή τ' ά ξεπρόβ' αλή στο παράθυρο...

Πόσες μέρες, πόσες νύχτες βάσταξε αυτή ή ιστορία ; Ούτε κι' εγώ δέ θυμάμαι τώρα...

Δέν τό θυμάμαι, γιατί θά μου μ' άνη αίσθια άξέχαστο ένα βράδυ, άτίμητο, άληθεια, που ποικιλοποιήθηκε τό όνειρό μου, περισσότερο άπ' ότι κι' εγώ ό ίδιος μπορώ να νά έτίσω.

«Όταν μετάνυχτα έπάνω-κάτω Έξαθουον σ' όν πάγκο μου μ' έντεταμειν τήν προσοχή μου. Ξαφικά ένα αυτοκίνητο έστρώσε στή γωνία του δρόμου και σταμάτησε δίπλα μου, έμπρός στή πόρτα του μαγάρου. «Έτρεξα ν' άνοίξω τή πόρτα. Ένας χοντρός κύριος, βγήκε πρώτος, ένας γέρος και άσχημος κύριος, με άγριο μάτι και συχμερό στόμα. Μ' έσπρωξε βάνουσα κι' έπροχώρησε π' ός τήν πόρτα του σπιτιού.

Κατέβαινε έπειτα μιá γυναίκα. Ήταν εκείνη, ήταν ή πεντάμορφη μου άγνωστη. Τήν άνεγνώρισα άμέσως άπ' τ' ά γλυκά και θλιμμένα μάτια της. Κι' εκείνη, όμως, χωρίς άλλο με άνεγνώρισε, γιατί ένα όχρό χαμόγελο έφώτισε τό στοματάκι της.

Τή στιγμή που έκλεινα τήν πόρτα του αυτοκινήτου, εφώνησε σ' όν κύριο που είχε προχωρήσει έμπρός :

— Αιμίλιε, δώσε και σ' αυτόν τόν κορόν άνθρωπο !

«Ο Αιμίλιος, όμως, είπε θυμωμένος :

— Δέν έχω φιλά «Έλα τελείωσε και σ' περιμένο τοσην ώρα !

Αυτή στάθηκε σάν σασισμένη και δέν ήξερε τί νά π' ή γιά δικαιολογία της, που δέν είχε γρημάτα νά μου προσφέρ'. «Εγώ, όμως, τής είπα τότε σιγανά :

— Δέ σημαίνει τίποτε κυρία ! Δέν είμαι ζητιάνος ! Είμαι μόνο κάποιος φτωχός που σ' άσ είδες νά κ' ά τ' ά κι' σ' ότό τόν έκανε νά πανη πάντα ! Με τόνο γεμάτος ειλκρινία τότε, που ποτέ μου δέ θ' ά τόν ξεχάσω, μου ψιθύρισε.

— Εδχάριστά, φίλε μου !

«Έπειτα, ενώ έπιγαινα και νά π' ά πάλι, έφερο τό δακτυλο σ' ά χείλη της, έπειτα έβγαλε ένα ρόδο καρποποιημένο στό στήθος της και αού τ' ά σ' άσε. Τό πήρα τρέμοντας όλος, τρελλός από χόρα. «Η άγνωστή μου έπειτα έφυγε. «Η πόρτα έκλεισε πίσω της. Ξαναβρέθηκα μόνος μου στό πεδωρόμιο μετά στό βαθύ σκοτάδι !...»

— Και έπειτα ; τόν ρώτησα.

«Ο κατομοφής άνασχηκος τούς όμους του και άπαντησε.

— Αυτό είνε όλο. Κρατώ τώρα έπάνω στό στήθος μου τό μαρμάρει λουλούδι που μυρίζει ακόμα... Τ' ά ξέρω πως αυτή ή γυναίκα δε θά μου ξαναμιλήη πο' ά ποτέ της. Τί με μέλλει όμως ! Έγώ είν' άτυχισμένος και κάθε φορα που μπορώ, ερχομαι έδώ και τήν περιμένο... «Αποψε είνε στό θέατρο, τό ξέρω ! Σε λίγο θά γυρίσω... «Α, νά τήν κι' όλας !

Μι' πλουσιωτάτη λιμουζίνα φάνηκε από μακριά. Ντράπηκα νά με δούν νά κωβεντιάζω μ' εκείνο τό δυστυχισμένο και άποτραβήχτηκα.

Μου μένει, όμως, άξέχαστη ή συνάντησι εκείνη. Και ή άγάλη του φτωχού αυτού άλητη μου φαίνεται τώρα τόσο μεγάλη, όσο μεγάλος φάνηκε και στή νεα και όμορφη εκείνη γυναίκα που τ' ά χάρισε τό άρωματισμένο άπ' τό πονεμένο στήθος της ρόδο... Π' άλ Μπουρζέ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΕΝΑ ΛΙΜΑΝΙ

Θυμάμαι τ' άνοιξιάτικο ξεψήχισμα τής μέρας, Τά ρόδα του ήλιου τ' ά σ' ά σ' ά, τό ρόδα τής χιμαίρας, Στ' άν παραθύρωνα τ' ά γυαλιά, σ' ά μέσα σ' ά άνθρωγίλι, Ν' άνθίζουν τάχε σάν τό φως, νά σβυσουν σ' ά ρόδα πάλι

Τ' ά κυπαρίσσια, πουγενενα σ' ότου δειλιού τήν σ' άρα Νυχτιάτικα φυλλάματα κι' όνειρα εκ' όδων μαύρα, Και στό βουνό του έρομολησιού ν' άνοιξη άργά ή καντήλα, Θλιμμένο νυχτολούλουδο, τ' ά φωτεινά του φύλλα.

Θυμάμαι στό κατώφλι τους τις γρηές μαυροντυμένες Να κ' άιν π' άλιά ναυαγία κι' αυτές ναυαγιμένες, Τό λιμναίο ένός σπιτιού - ψυχή μακριά που άράζει ! - Κι' άπ' όλα έσέ που καρτερείς και τό γι' άλό κοιτάεις,

Λάμπρος Πορφύρας

«Όταν μ' έπιαν' ή περίπολος, φρόντιζα νά τ' ά μαλώσω.